

[Per Hækkerup.]

skeligt forestille mig, at han i den periode, hvor disse opkøb blev foretaget, ikke har sagt til regeringen nøjagtig det samme, som han i søndags sagde til Aktuelt.

Vi har fra socialdemokratiets side gang på gang advaret regeringen imod disse meget store obligationskøb og sagt: dette kan ikke holde, dette ender med et brag. Vi sagde det under åbningsdebatten. Dengang fik vi det overlegne svar fra finansministeren, at det jo ikke drejede sig om så forfærdelig mange penge — det var dengang kun 500 mill. kr., Nationalbanken havde købt for. Da vi senere advarede imod fortsættelsen af denne politik, fik vi at vide, at det var heller ikke noget, der var virkelig faretruende. Og da vi så oplevede det akutte valutamareridt, der fandt sted i slutningen af april og i begyndelsen af maj, hvor vi i virkeligheden stod værgeløse over for en valutaspækulation, som i høj grad var finansielt mulig netop på grund af Nationalbankens store obligationskøb og dermed den udpumpning af pengemidler til pengeinstitutterne, som skete, ja, så fik vi svaret på de spørgsmål, vi havde stillet, og svaret på de advarsler, vi havde givet.

Regeringen kan ikke komme uden om dette ansvar. Jeg har godt set, at ved lejlighed har man i de borgerlige blade i forsøg på at forsvare regeringen talt om, at Nationalbanken har et selvstændigt ansvar for vort pengevæsen. Jeg har altid haft den opfattelse — og jeg har da forstået, at det også er den nuværende regerings opfattelse — at ansvaret for den økonomiske politik og for den økonomiske politiks målsætning ligger hos regeringen og folketingsflertallet, og at inden for udførelsen af denne målsætning for den økonomiske politik, som regering og folketingsflertal fastlægger, har Nationalbanken en del af opgaven, men også kun en del af opgaven, og det er regeringen, som har hovedansvaret for, hvorledes denne politik bliver ført ud i livet. Derfor kan regeringen ikke fralægge sig sit ansvar.

Når vi i dag står over for en vanskelig økonomisk situation, vanskeligere end vi behøver, så skyldes det alene regeringens undladelsessynder, så skyldes det alene, at regeringen for længe har kørt med en økonomisk politik, som man opretholdt af prestige-

grunde, uden at der var realøkonomisk baggrund for at opretholde den.

Det ansvar bærer regeringen, men det er befolkningen, som kommer til at betale for det. Det er den almindelige borger i Danmark, det er den almindelige skatteyder i Danmark, der kommer til at betale for regeringens undladelsessynder. Når man i disse dage modtager sin skattebillet, og når man skal betale mere for sin bil og for den benzin, man bruger, når man kører i sin bil, og når man har højere afgifter, ja, så skyldes det regeringens forfejlede økonomiske politik. Dette havde ikke været nødvendigt, hvis regeringen havde ført en fornuftig økonomisk politik. Vi er kommet ind i en siksaklinje. I stedet for den stabiliseringspolitik, som statsministeren talte så smukt om i sin åbningstale, har vi fået ustabilitetens økonomiske politik fra regeringens side. Det er på tide, at regeringen finder frem til at føre en stabil og rolig økonomisk politik, som sikrer erhvervslivet rolige og nogenlunde trygge økonomiske dispositionsmuligheder. Ellers vil det også varigt komme til at koste det danske samfund.

Jeg kan være helt enig med statsministeren, når han i åbningstalen fastslår, at forudsætningen for de sociale og kulturelle fremskridt er, at vi har en stabil og fremadskridende økonomisk udvikling. Så meget desto tungere falder ansvaret på regeringen, når den pludselig må gribe til så drastiske midler, så dramatiske midler, som vi ikke har kendt i mange, mange år, som de seneste indgreb i den økonomiske politik.

Det blev ikke en reformernes regering. Det blev ikke en fornyelsernes regering. Det blev en skuffelsernes regering.

Jeg har fuld forståelse for, når det i den offentlige debat har været foreslået, at regeringen skulle gå. Jeg har forstået, at der er store indbyrdes vanskeligheder imellem regeringspartierne og i regeringssamarbejdet. Jeg er alligevel bange for, at regeringen selv og regeringspartierne er nået til den opfattelse, at befolkningens reaktion over for det, vi har oplevet, er sådan, så regeringen for enhver pris må undgå, at det kommer til et snarligt valg. Derfor tror jeg ikke, regeringen går. Derimod tror jeg, regeringspartierne vil hænge sammen som ærtehalm og klamre sig til det, man kalder magten i det politiske